

ĐOẢN KHÚC 304

Đào Như

Anh đi Việt Nam thăm nhà về

Anh nằm ngủ, hai tay úp trên ngực, giắc ngủ thanh thản, nét mặt phong trần

Chị ngồi bên cạnh anh, chị khâu lại khuy áo. Cái áo cũ sứt chỉ khờn bâu, anh mang về từ bên nhà, cái áo trận màu chàm, sau hơn ba mươi năm bỏ lại tại quê nhà. Bây giờ chị cầm lên, chị vẫn còn ngửi thấy mùi mồ hôi của anh. Chị cảm động. Chị áp áo vào lòng. Chị thẫn thức. Ngoài hiên nhà, nắng vàng hanh của buổi xế chiều...

Vâng, chị đang ngồi bên cạnh anh đang ngủ

Sao chị vẫn nhớ anh.

Chị nhớ anh vô hạn

Chị nhớ anh ở cuối trời xa. Vừa tốt nghiệp quân trường Thủ Đức, cuối năm sáu mươi tư, anh được ném vào trận Bình Giả. Những ngày ấy biết bao là thương xót. Chị quay quắt, nhớ thương chồng- Rủi ro người không về, thì sao!

Nhưng là trai thời loạn

Anh vẫn hiên ngang vượt muôn ngàn sóng gió. Anh lội suối băng ngàn. Những năm tháng ở Đồng-Tháp-Mười, U Minh Thượng, U Minh Hạ, Tết Mậu Thân ở Huế, A Sầu, A Lưới, Mùa Hè Đỏ Lửa tại An-Lộc, Đại lộ Tử thần, Cổ Thành Quảng trị... Trong Chiến-dịch Lam sơn-719- cũng với áo trận này anh dẫn toán Viễn thám vào tận Tchepone...

Những lúc ấy, chị biết rõ nỗi lo canh cánh bên lòng anh là chị, người vợ ở hậu phương.

Những thư anh viết cho chị từ KBC-Những thư anh viết trên thùng đạn-Những thư tràn đầy yêu thương, hy vọng- Không màu khói lửa chiến tranh- Không chết chóc, hận thù.

Đối với anh

Đời chiến binh thắng bại là chuyện thường

Điều quan trọng là ta có thể cống hiến những gì cho Tổ quốc.

Sau 30-4-75, anh trở lại những vùng binh lửa anh đã đi qua với thân phận người tù cải tạo. Những Trại Tập Trung, những Lao Tù Cải tạo: An Dương, Suối Máu, Cà tum, Bù Gia Mập, Trảng Lớn, Vườn đào,

Phú quốc, U minh, Đồng tháp, Chí hòa, Lý Bá Sơ Nghệ Tĩnh, Cống Trời, Bắc thái, Hoàng Liên Sơn, Lào kai...những địa danh khi nghe đến *Quý khóc Thần sầu*, làm đau lòng những ai yêu nước.

Hơn 10 năm trong lao tù cải tạo, những nhâm lẫn, ngộ nhận, hận thù phi lý không ngừng đổ xuống nặng nề tàn bạo trên thân phận muôn vàn chàng trai yêu nước.

Chị ôm chiếc áo.

Siết chặt vào lòng

Chị nức nở

Anh giật mình, thức giấc.

Ôi, em làm gì vậy? Chiếc áo xưa quá rồi. Em khâu lại làm gì? Thời thế đã thay đổi lâu rồi. Không còn ai muốn khoát chiếc áo nặng nề như vậy nữa đâu.

Chị vẫn cúi xuống im lặng

Anh đến ngồi bên cạnh chị

Em khóc?

Anh ôm vai chị. Anh thều thào

Chiến tranh mà em,

Dù sao nó cũng qua rồi.../.

Đào Như

thetrongdao2000@yahoo.com

April-2000

Để ghi nhớ thiên niên kỷ mới.